

РЕШЕНИЕ

№ 398

гр. София, 22.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 19.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **9173** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място] срещу Решение № ПИ-271/11.08.2020 година на Директор ТД на НАП- [населено място]. С твърдения за незаконосъобразност се иска отмяната на оспорения акт.

В с.з. страните, чрез процесуални представители поддържат жалбата, респ. отговора към нея, като желаят постановяване на съдебен акт в този смисъл.

Представител на СГП не се явява.

По фактите.

Дружеството жалбоподател в настоящото производство - [фирма] [населено място] е притежавало Удостоверение за издаден лиценз от Държавната комисия по хазарта за Моментна лотарийна игра“ Национална лотария“ за 23 разновидности със срок на действие на лиценза 5 години считано от 27.01.2017 година.

На 14.02.2020 година Председател на Държавна комисия по хазарта издал Акт за установяване на публично държавно вземане № 3, с което установил публични държавни вземания на [фирма]- държавни такси за лого игра Държавна такса в Национална лотария- Моментни в размер на 34 850790,46 лева лихви в размер на 12 764399,13 лева/ общ размер на задължението 47 615 189,59 лева и допуснал предварително изпълнение на акта. Срещу Акта за установяване на публичното

държавно вземане, дружеството- жалбоподател депозирало жалба до АССГ, както и срещу допуснатото предварително изпълнение.

На 14.02.2020 година Председател на държавна комисия по хазарта издал Акт за установяване на публично държавно вземане № 4, с който установил задължения за довносяне в размер на 188 199 519,65 лева и лихва за забава в размер на 34 991 384,81 лева и допуснал предварително изпълнение на акта на основание чл.60,ал.1 от АПК.

С Определение № 1498/21.02.2020 година, постановено по адм. дело № 2031/2020 година по описа на АССГ е оставена без уважение жалбата на [фирма] [населено място] срещу Разпореждане за допускане на предварително изпълнение на Акт за установяване на публично държавно вземане №3/14.02.2020 година издадено от Председател на Държавната комисия по хазарта.

С Определение №1493/21.02.2020 година, постановено по адм. дело № 2038/2020 година по описа на АССГ отхвърлил жалбата на [фирма] срещу разпореждане за допуснато предварително изпълнение на Акт за установяване на публично държавно вземане № 4/14.02.2020 година на Председател на Държавна комисия по хазарта.

На 21.02.2020 година с Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С-202225-022-0010123 Главен публичен изпълнител при ТД на НАП С. офис“ Средни данъкоплатци и осигурители“ за установяване на установени и изискуеми публични вземания по изпълнително дело №[ЕИК]/2020 година в размер на 273 150 550,57 в това число лихва в размер на 50 100240,46 лева и главница в размер на 223 050 310,11 лева наложил заповед за спиране върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и в съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в една търговска банка и заповед върху МПС/ подробно посочени в Постановлението-16 на брой, с нулева балансова стойност.

Срещу Постановлението за налагане на обезпечителни мерки жалбоподателят депозирал жалба до Директор ТД на НАП С., а последният с Решение № ПИ-119/11.03.2020 година оставил жалбата на дружеството без уважение като неоснователна. Постановлението е отменено с решение по адм.д. № 4174/20г. по описа на АССГ, което на основание чл. 268, вр. с чл.197 ДОПК е окончателно и влязло в сила. Срещу решението е подадена молба за отмяна, за което е образувано адм.д. № 12389/20г. по описа на ВАС, което не е приключило към момента на произнасяне на настоящия съдебен състав.

Двата Акта за установяване на публично държавно вземане № 3 и №4/14.02.2020 година са обжалвани по съдебен ред пред АССГ, като са образувани две дела № 2465/2020 година, които не са приключили към момента на произнасяне на настоящия съдебен състав.

С решение на СГС от 06.01.21г. по т.д. № 699/20г. дружеството жалбоподател е обявено в несъстоятелност с начална дата 27.02.2020г.

По правото.

Обжалваното Решение № ПИ-271/11.08.2020 година на Директор ТД на НАП- [населено място] е акт, подлежащ на съдебен контрол и при преценката законосъобразността му съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуално- правните и

материално- правните разпоредби на ДОПК.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган-това е Директор на ТД НАП-гр. С.- град,на когото изрично по силата на чл.197 от ДОПК е предоставено правото да разглежда жалби срещу действията на публичен изпълнител. Наред с това между страните няма спор, а от доказателствата по делото е видно че, лицето П. П. към датата на издаване на Решението е изпълнявал длъжността Директор ТД на НАП-С. по заместване и на основание Заповед № ЗЦУ-ОПР/25.11.2019г.

Решението е издадено в писмена форма с означение на фактическото и правното основание за издаването му.

По инвокираните в жалбата основания съдът намира следното.

Налагането на обезпечителни мерки е едно от заложените в чл.12,ал.2,т.1 ДОПК правомощия на публичния изпълнител.Обезпечението представлява едностранно властническо правомощие ,изразяващо се в забрана за извършване на разпоредителни действия с притежаваното от страна на длъжника имущество.Като всяко властническо правомощие, ограничаващо длъжника от ред негови права,обезпечението се налага при стриктно спазване на определена в закона/ДОПК/ процедура,предпоставки,срокове и органи.

В чл.195 от ДОПК, е визиран общ принцип, че на обезпечение подлежат установени и изискуеми публични вземания-подлежащи на обезпечение публични вземания. Обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено, като Обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител, по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане или, когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание, а длъжникът не се уведомява за искането за обезпечение.

Настоящия съдебен състав не споделя аргументите на жалбоподателя, че липсата на влязъл в сила съдебен акт в рамките на производствата по оспорване на АУПДВ - по адм. дело № 2460/2020 и 2466/2020 г. на АССГ, води до липса на годно изпълнително основание – влязъл в сила акт за установяване на публично държавно вземане по чл.92 от ЗХ, а от там и до незаконосъобразност на наложеното обезпечение.

Видно от приетите по делото доказателства са налице задължения, установени с АУПДВ, които безспорно представляват публично държавно вземане по смисъла на чл. 162, ал.2, т.3 от ДОПК. По правната си природа АУПДВ е декларативен акт, подобно на ревизионния акт и подобно на него съставлява изпълнително основание, предвид допуснато предварително изпълнение и по двата. Съгласно съдебната практика изпълнението на невлязъл в сила индивидуален административен акт, допуснато по силата на закона или по разпореждане на компетентния административен орган придава изпълнителна сила на един невлязъл в сила акт - в т.см. Определение № 11323 от 27.08.2020г. на ВАС по адм.д. № 9001/2020г. и др. Поради това и липсата на краен акт в производствата по адм. дело № 2460/2020 и 2466/2020 г. на АССГ, с който АУПДВ да са потвърдени не води до незаконосъобразност на наложеното обезпечение по см. на чл.195, ал.3 ДОПК.

По отношение на твърденията въведени с жалбата за липса на обезпечителна нужда, същите са неоснователни.

Съгласно чл. 121, ал.1 от ДОПК искането за налагане на предварителни обезпечителни мерки следва да бъде мотивирано с оглед наличието на обезпечителна нужда – с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Според възприето в съдебната практика тълкуване на цитираната норма изпълнението на публичното задължение е невъзможно, когато ревизираното лице към датата на изпълнението не разполага с достатъчно активи, които да служат като средство за събирането му. Изпълнението е сериозно затруднено, ако макар стойността на годните за разпореждане активи на длъжника да покрива размера на очакваните задължения, видът на първите или правното им положение (напр. върху тях съществуват вече други вещни тежести) е такова, че не позволява тяхното бързо и ефективно осребряване т. е. те не са ликвидни. Съгласно разпоредбата на чл.195, ал.2 от ДОПК обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, а разпоредбата на чл.195, ал.3, т.2 от кодекса поставя изискване за налагане на обезпечение, когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, какъвто се явява настоящия случай. Вземайки предвид изложеното, в оспореното решение са обосновани изводите на органа относно наличието на обезпечителна нужда, която следва да е налице за всяко искане от органа по приходите поотделно и не би могла да бъде автоматично привнасяна като мотив със сила на присъдено нещо, предвид произнасянето за липса на такава по адм.д. №4174/20г. на АССГ.

Извън изложеното, съдът намира за обосновано и съответстващо на закона, тълкуването от органа на конкретните факти по преписката свързани с имущественото състояние на длъжника, както и на база особено големия размер на задълженето и съотнасянето им към възможността да се обезпечи публичното вземане и да се гарантира държавния интерес. Тук само с оглед изчерпателност на мотивите на решението на съда в тази част следва да се посочи и последвалото произнасяне с решение на СГС от 06.01.21г. по т.д. № 699/20г. с което дружеството жалбоподател е обявено в несъстоятелност с начална дата 27.02.2020г.

Предвид изложеното съдът намира, че обжалваното решение не страда от пороците инвокирани в жалбата, поради което същата се явява неоснователна.

По разноските.

На основание чл.161, ал.1, изр.3 от ДОПК на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите се дължи възнаграждение за процесуално представителство. Приложим, на основание чл.144 АПК, е чл.78, ал.8 ГПК, която разпоредба предвижда, че в полза на юридически лица се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт, а размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ.

Разноски следва да се присъдят в размер на 150 лв., предвид на обстоятелството, че предметът на делото не разкрива фактическа и правна сложност, в това число в сравнение с други дела със същия предмет, съгласно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, към която норма препраща чл.37 от Закона за правната помощ.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] – в несъстоятелност с ЕИК[ЕИК] срещу Решение № ПИ-271/11.08.2020 година на Директор ТД на НАП- [населено място].

ОСЪЖДА [фирма] – в несъстоятелност с ЕИК[ЕИК] „ да заплати на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите сумата от 150 лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

СЪДИЯ: